

[LIII Gyldenkilde]

ne som sådanne ikke er nogen SF-idé. De eksisterer, de tager sig nogle ting på, og vi kender dem stort set kun i forbindelse med, hvordan a-kasserne skal køre, osv.

Når vi har skrevet det på den måde, vi har, er det, fordi vi tænkte, at der måtte være så stor tiltro til arbejdsmarkedsrådene især hos dem, der har etableret dem, at vi nok skulle finde ud af, hvordan dette skal køres. Jeg forestiller mig overhovedet ikke, at det vil blive en gængs praksis, at man ikke forlanger genbesættelse.

Hele dette forslag handler om, at man nu kan fordele fritid og arbejde mellem de arbejdsløse og de arbejdende, så det er ikke hensigten, at der skal laves et hul i lovgivningen, som jeg tror engang bliver vedtaget, næsten uanset hvad ministeren siger i dag.

Formanden:

Så er de opklarende korte bemærkninger tid forbi i denne omgang. Hr. Ole Vagn Christensen i ordførerrækken.

Ole Vagn Christensen (S):

SF skal ikke have utak for fremsættelsen af et beslutningsforslag, som fortsætter en vigtig debat om fordeling af arbejde og fritid, men SF får heller ikke Socialdemokratiets opbakning til forslaget konkrete indhold.

Vi mener, at forslaget er for statisk og for regelstyret, og SF's procentvise begrænsning af arbejdsfordelingsordningen tangerer at være diskriminerende over for visse faggrupper og vil medføre en unødvendigt øget administration. Beslutningsforslaget tager ikke alene udgangspunkt i skraldemandsmodellen, men fokuserer entydigt på denne ene af mange andre nye modeller. I Socialdemokratiet er vi glade for de århusianske skraldemænds principielle idé om solidariske at dele arbejdet mellem dem, som har arbejde, og dem, som er uden arbejde, og jobdeling er jo netop også en af intentionerne med orlovsordningerne. Debatten i medierne om skraldemandsmodellen fortæller os, at der er en stigende vilje i befolkningen til lige- ligt at dele arbejde og fritid, og debatten har også ført til, at andre faggrupper er fremkommet med nye forslag til orlovsmønstre, som alle bygger på jobdelingsprincippet.

Der kan ikke være tvivl om, at en bedre og mere ligelig fordeling af det eksisterende arbejde kan bruges til at nedbringe arbejdsløshe-

den, men vi må sikre os, at der i fremtidens ordninger er aftaler, som kan sikre mod overarbejde, dobbeltjob og sort arbejde. I dag er det ikke sikret, da orlovsordninger i jobrotation med ledige bortset fra uddannelsesorloven kun kan behandles efter sabbatprincipperne med lønerstatninger svarende til 80 pct. af arbejdsløshedsunderstøttelsen.

Vi må også i fremtiden sikre os, at de kollektive ordninger om aktive rotationsmodeller ikke bliver dyrere for samfundet, end de passive dagpengeudbetalinger er i dag, da vi ellers vil blive angrebet af VKZ-partierne for økonomisk uansvarlighed. Vi må også i fremtidens ordninger sikre os, at de langtidstruede får mulighed for at få en tilknytning til arbejdsmarkedet. De af regeringen nu søsatte individuelle orlovsmodeller er en succes, som bl.a. fortæller os, at der i befolkningen er en stærk interesse i at mikse arbejde, fritid og uddannelse. Forældreorloven er den største succes, og det skyldes bl.a., at forældre er sikret tilbagevenden til arbejdsmarkedet efter endt orlov. Jobdelingsprincippet i orlovsordningerne medvirker også til, at der bliver et forøget privatforbrug, fordi de nye grupper kommer til ny velstand, men det er samfundsøkonomisk vigtigt, at ordningernes fremtidige finansieringsgrundlag også diskuteres med arbejdsmarkedets parter for at afhjælpe belastningsgraden for solidaritetspersoner, som indgår i rotationsordninger med de arbejdsløse.

Socialdemokratiet mener, at orlovsordningerne er kommet for at blive, men at ordningernes indhold og form må analyseres med henblik på den lovrevision, som vi ved kommer, og den erfaring, vi får fra de nuværende midlertidige orlovsordninger, skal og må bane vejen for, at der også er plads til nye forsøgsordninger; de kommende, reviderede orlovsordninger skal ligesom de nuværende ordninger danne rammen om en fornuftig jobdeling, fritid og et livslangt uddannelsesforløb.

Per Stig Møller (KF):

Det er umiddelbart sympatisk, at nogle beskæftigede vil udvise solidaritet med de ubeskæftigede. Denne solidaritet mellem dem, der er på arbejde, og dem, der ikke har arbejde, lå også i den arbejdsmarkedsreform, som KVR-regeringen i 1989 lagde frem, men som vi ikke kunne finde flertal for. Hvor man lokalt kan træffe aftaler og indgå ordninger, skal Folketinget blande sig udenom, og det sker også.